

DEVÄTNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Milo si spomínam na mnohé autobusové pútnické zázajzdy do rôznych známych pútnických miest. Čo vždy bolo pre mňa zaujímavé a úsmevné je to, že len čo sa autobus pohol, o niekoľko minút som zo zadnej časti počul šuchot papierov a vzápätí som cítil vôňu rezňov. Pútnici sa na cestu posilňovali jedlom. Napadlo mi to preto, že človek je vo svojom živote ustavičný pútnik. Od svojho narodenia až po posledný výdych putuje po tomto svete a na toto putovanie potrebuje pokrm, aby mohol dosiahnuť svoj cieľ.

Pán Ježiš sa aj v dnešnej stati Jánovho evanjelia ponúka ako „Chlieb života“ na cestu v tomto živote, následne aj na cestu do večnosti. Odvoláva sa na židovský národ putujúci 40 rokov po púšti, ako sa oň staral nebeský Otec tak, že ho krmil chlebom z neba – mannou. Aby národ dosiahol Zaslúbenú zem, musel sa ne tejto ceste živiť chlebom. Tiež si všimnime dnešné prvé čítanie a v ňom proroka Eliáša, ktorý musel utekať z Hory Karmel pred krutým kráľom Achabom a jeho ešte zákernejšou manželkou Jezabel, ktorá ho chcela zabiť. Podľa tradície sa vyčerpaný Eliáš zastavil na mieste, ktoré kresťanská tradícia určuje na miesto pri Betleheme, kde dnes pri ceste do Jeruzalema stojí starobylý, asi 1500 ročný grécko-pravoslávny kláštor, ktorý je zasvätený prorokovi Eliášovi a konkrétne udalosti z dnešného prvého čítania. Anjel ho dôrazne povzbudzoval, aby sa nasýtil chlebom, lebo jeho cesta bude ďaleká, nebezpečná a namáhavá až na Sinaj, približne 500 km po púšti.

Kráčať životom je pekné, ale únavné a namáhavé, lebo sily sa opotrebovávajú. Stratené sily treba znova a znova obnovovať, ak chceme kráčať dopredu. Je jasné, že sa jedná o duchovné sily. Tak, ako dal chlieb silu Eliášovi, či manna židovskému národu na púšti, tak aj kresťan potrebuje duchovný chlieb, aby dosiahol večný život. Každú nedeľu, kto má možnosť aj častejšie, slávime svätú omšu. Najmä v nedeľu je svätá omša osviežujúcou zastávkou na ceste do večnej vlasti. Prijímame Eucharistiu, je náš „chlieb na cestu,“ aby sme nahradili opotrebované sily. Každá nedeľa udáva zdravý rytmus našej „púti“ a slávenie svätej omše je tiež ako osviežujúca zastávka nevyhnutné. Eucharistický chlieb nie je nejaká vec, ale živá osoba, teda sám Ježiš Kristus. Preto povedal: „Ja som chlieb života.“ Zostupuje z neba, aby sa stal každému prístupný, kto o neho stojí. Prináša nám svoju silu a aj svetlo na cestu. V Eucharistii sa spája s nami, aby v nás žil jeho božský život. Kto ho s vierou prijíma, nemusí sa báť, že bude musieť odpočívať hladný na kameňoch vedľa cesty pre nedostatok síl a odvahy. Ježiš Kristus nám dáva svoje Telo preto, aby bol s nami stále spojený, a tak sme dosiahli večný život.

Preto vás, milí priatelia, povzbudzujem, zamilujte si svätú omšu. Nikdy nepovedzte, že nemáte čas na svätú omšu v nedeľu. Týždeň má 168 hodín. Čo je to jedna hodina ktorú dáme Ježišovi, veď aj tak nám pre seba ostane ešte 167 hodín. Bolo by od nás múdre, keby sme aspoň túto hodinu nedarovali Pánu Ježišovi? Uvedomme si, že Ježiš nebude ani väčší ani menší, ak na svätú omšu v nedeľu neprídeme. Kto sa ochudobní alebo obohatí, to sme my.

Skúsme sa teraz tak prakticky zamyslieť, čo nám dáva každá svätá omša. Pri nej sa najprv na jej začiatku pozorne započúvame do Božieho slova, tak zo Starého ako aj z Nového zákona. Potom nasleduje evanjelium a homília (kázeň). Tu sa nám v Božom slove prihovára sám Boh a v evanjeliu sám Ježiš Kristus. Je to zároveň nabudenie a príprava na dôstojné slávenie Eucharistie.

Potom nasleduje druhá časť, a to bohoslužba obety, ktorá začína obetovaním darov chleba a vína. Keď kňaz obetuje chlieb, tak pritom hovorí, že obetuje všetky práce našich rúk, nášho potu a mozoľov, ktoré sme vykonali minulý týždeň. Chlieb na paténe je totiž vhodný symbol našich prác, lebo je vyrobený prácou ľudských rúk. Takto zvoláme: „Zvelebený Boh naveky.“ Zároveň kladieme v duchu na paténu k hostii aj naše ďalšie prosby, problémy či žiadosti.

Potom kňaz drží kalich s vínom. Vtedy v duchu kladieme do vína všetky bolesti, utrpenia a sebazaprenia, ktoré sme prežili minulý týždeň. Víno je totiž vyprešované, vytlačené, vyslzené z hrozna, a preto je vhodný symbol našich utrpení a slz. V symbole vína potom pri jeho obetovaní tiež zvoláme: „Zvelebený Boh naveky.“ Lenže tieto dary, ktoré kňaz obetuje na oltári, sú pred nekonečným Bohom veľmi nepatrné, až tak nepatrné, že nie sú súčasťou osláv Boha. Ale až keď po obetovaní dôjde k prepodstatneniu, premeneniu týchto nepatrných darov, tak v tom momente sa stanú živým Ježišom Kristom. A preto, že sme my ľudia do chleba a vína vložili naše práce, naše utrpenia a samých seba na oltár, vtedy si Ježiš berie naše dary a s nimi aj nás samých a s nimi v sebe ich predkladá nebeskému Otcovi. Takto naše dary v Ježišovi nadobúdajú vysokú hodnotu pred nebeským Otcom a sú súčasťou na Božiu oslavu, čo kňaz vyjadruje slovami: „Skrze Krista, s Kristom...“ Chápeme ako sa naše dary, ktoré boli cez obetovanie položené na oltár, stali pri premenení skrze Krista, s Kristom a v Kristovi Bohumilou obetou?

V dejinách ľudstva vždy, kedykoľvek človek prinášal božstvám obety. Patrila k tomu aj obetná hostina, ktorá znamenala, že božstvo prijalo od človeka obetu. V našom prípade, ako keby nám Boh povedal: „Vy ste mi doniesli na oltár svoje celotýždenné práce a utrpenia a tiež seba samých a môj Syn Ježiš ich zahrnul do svojej obety na moju oslavu a ja vás za to pozývam na obetnú hostinu, na ktorej

vám podám za duchovný pokrm môjho milovaného Syna.“ A to je sväté prijímanie Eucharistie.

Ďakujeme nebeskému Otcovi, a tiež aj Ježišovi Kristovi, za tak úžasný „chlieb na cestu,“ aký sme dostali v slávení svätej omše. Ešte raz, zamilujme si svätú omšu!

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.